

salvator



DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 32



December 1979

Kerstmis

IN DIT NUMMER ...

Onze Kerst- en Nieuwjaarswensen.

Een artikeltje over 't Cabaret met een serie reproducties uit het fotoalbum van toen ...

Standpunt van het Davidsfonds in de huidige communautaire situatie.

En als slot een zeer warme oproep om het iet of wat verhoogd abonnementsgeld te willen betalen voor 1980, want SALVATOR gaat er mee door !

Aan al onze trouwe Salvator abonneuten wensen wij van harte een Zalig Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar !

Kerstmis zal voor de meesten onder ons weer het feest worden van het gezellig samenzijn rond rijkgevulde overladen tafels. Wij zijn immers helemaal vergeten dat Kerstmis ons herinnert aan de geboorte van Christus die als een hulpeloos kindje op deze wereld gekomen is in een schapestal 'omdat er voor Maria in de herberg geen plaats meer was.'

2000 jaar later, in het jaar van het kind, wordt Jezus nog steeds miljoenen keren geboren in de afzichtelijke krotten en vuile straten van Zuid-Amerika, Azië en Afrika waar Hij, na een leven van slechts enkele jaren, miljoenen keren sterft van HONGER zoals het uitgeputte Cambodjaanse kind op de voorpagina dat zelfs niet eens de kracht meer heeft om op te staan ...

Het mensonterende verdriet, de onbeschrijflijke ellende en de HONGER van deze miljoenen brengen nu echter geen protestmarsjeerders op straat. Zijn zij dan alleen maar te bewegen om achter de progressistische anti-kern-banieren aan te draven ?

De linkselende duiders van onze verschillende nieuwsmedia blijven liever met de vingers van Cambodja af : te veel ellende stompt af, nietwaar ? Vooral wanneer de afslachtingen en moordpartijen van miljoenen onschuldigen bedreven worden door de 'bevrijders' van kommunistische regimes. Het kommunisme brengt immers alleen maar het paradijs op aarde !

Zalig Kerstfeest, Gelukkig Nieuwjaar !

'T CABARET

In 't voorjaar, in een tijdspanne van amper enkele dagen, overleden schielijk Jos Van Mol - beter gekend als de Mollekens - en Louiske Versweyveld, twee aktieve leden van ons destijds zo overbekend Kessels A.C.W. Cabaret.

Wij herinneren ons nog zeer goed de onvergetelijk aangename uren die wij samen met 't Cabaret hebben doorgebracht. Er zullen maar heel weinig Kesselaars zijn die niet minstens een of meer keren de mannen van 't Cabaret hebben bezig gezien. En



Het A.C.W. Cabaret, dat in die tijd wel eens verward werd met 'de Klaverkens', een gelijkaardige groep, mocht terecht fier zijn over de muzikale capaciteiten en het akteertalent van al zijn uitvoerders. Hoe vlog zijn deze dertig jaren voorbijgevlogen ...

inderdaad, het waren alleen maar mannen - nogal dikwijls verkleed in vrouwen - die de mensen van Kessel en van alle omliggende dorpen menige avond hebben doen schaterlachen. Dat kon toen nog ! In de eerste jaren na de oorlog bestond er, gelukkig voor 't Cabaret, nog geen televisie waardoor het mensenras uit die 'oude tijd' nog niet aangetast was door de hedendaagse ziekteverschijnselen van dekadente geblaseerdheid. Men moest wel op een andere manier zijn ontspanning zoeken !

En zo is het in 1946 dan allemaal begonnen met een paar korte sketches en knotsgekke situaties die op de scène van 't patronaat naar voren werden gebracht.

Tegen elke verwachting in werd het, dank zij de inzet en de hulp van een paar leden uit de toenmalige toneelkring 'Vlaamse Werkers', een overdonderend succes.

Was René Vervloet de zeer knappe en bekwame regisseur, dan ontpopte Bernard van Steyvoort zich tot de grote animator en bezieler van 't Cabaret.

Als conferencier was Bernard met zijn monkelende mond, licht spottende glimlach en sympathiek vooruitstekende buik een aangename verschijning. Hij verstond volkomen de kunst om zich steeds op de juiste wijze aan alle omstandigheden aan te passen en kon de verschillende nummertjes, die hij meestal zelf had ontworpen en geschreven, op een echt plezante manier aankondigen en aan mekaar praten. Je zag aan hem dat 't Cabaret een stuk van zijn eigen leven was. Niet alleen had hij het Cabaret volledig in handen doch Bernard dwong bij de toehoorders in de zaal zelfs een zeker onderdanig respect af. Alleen al het verschijnen van zijn figuur op de scène deed het geroezemoes in de zaal al gauw in een eerbiedwaardige stilte verstommen.

Twee torenhoge stoven in gegoten ijzer, met gaskolen rood gloeiend gestookt, zorgden voor de nodige gezellige warmte in 't patronaat. Beide kachels waren via een meterslang omvangrijk buizenstel van ellebogen en ijzerdraad met de schouw van 't patronaatsgebouw verbonden. Alhoewel deze ingewikkelde, op het eerste gezicht verstandelijk niet te vatten constructie een technisch rookuitlaatwonder mocht genoemd worden, was deze ijzerwinkel, buiten de warmte die hij verschafte, niets anders dan een aanslag op het esthetisch aspect van onze enige Kesselse schouwburg. Toch was 't Patronaat' ondanks deze kleine schoonheidsfouten zowel in de letterlijke als figuurlijke betekenis van het woord een 'deftige' zaal.



Jos Van Mol - beter gekend als 'de Mollekens' - was een uitstekend muzikant. Hij speelde doorgaans op de saxofoon maar kon ook zeer vlot muziek lezen en schreef meestal de partituren voor elk instrument. Daarbij trok hij zich nog goed uit de slag aan de piano!



Onze zo betreunde medespeler Louiske Versweyveld was een geboren komediant! Hij viel werkelijk op door zijn ongekunstelde en talentvolle akteerkunst!

De kerkelijke overheid verbood immers het opvoeren van profane stukken, over de liefde en zo. Daartegenover maakte dit thema doorgaans de hoofdbrok uit van de gezongen operetteopvoeringen in Zaal Alcazar bij Wardje Van den Bergh (zie Salvator nr. 20). Al dan niet echte liefdesverklaringen op of achter de scène van 't deftige patronaat zouden wel eens tot verrassende onaangenameheden hebben kunnen leiden. Veiligheidshalve was het derhalve aanbevolen de bekoringen en de gelegenheden tot zonden te vermijden. Gemengd toneel in 't patronaat was dus volstrekt taboe! Voor eventuele vrouwenrollen - en die had men nogal dikwijls vandoen - moest men dan maar zijn toevlucht nemen tot vrouwelijke surrogaat wezens. In de eerste plaats kwamen de mannen van 't A.C.W. Cabaret daarvoor zelf het best in aanmer-



Het is wellicht niet nodig al deze nog jonge muzikanten van 't A.C.W. Cabaret met hun naam of toenaam voor te stellen. Helaas zijn er zovelen onder hen al van ons heengegaan.

king en gevaar voor amoreuze avontuurtjes stak daar hoegenaamd niet in, want de slanke benen van onze Kesselse A.C.W.-Ersatzvrouwspersonen gaven nu precies niet onmiddellijk aanleiding tot het willen bedrijven van de zo gevreesde zonde des vleesches. En eerlijkheidshalve moeten wij toegeven dat dit bewuste kerkelijke verbod in feite een wijze en oerdegelijke maatregel was. De mooie benen van echte vrouwelijke figuren zouden immers niet zo op de lachspieren van de mensen in de zaal hebben ingewerkt zoals dit nu wèl het geval was met de schrale bleekwitte behaarde steltpoten van de mannen van 't A.C.W. Cabaret. Bovendien hebben de mannen van 't Cabaret het nooit als een tekortkoming gevoeld enkel als mannen onder mekaar dikwijls vele avonden laat van huis te moeten zijn. Maar dat was hun schuld dan weer niet doch enkel het gevolg van het overdonderend succes dat hen overal te beurt viel.

Tot 1953 moesten zij haast iedere week in een of andere gemeente optreden, dikwijls in kleine, vuile, kille en onverwarmde zaaltjes waar zij dan niet zelden stonden te rillen van de kou. Ondanks deze onaangename nevenverschijnselen maakten ze onder elkaar toch enorm veel plezier.



Pierre De Bruyn kon zeer gevat vrouwenrollen uitbeelden. In het platste Lierse straatdialekt liet hij zich zeker niet door Bernard Van Stijvoort overdonderen!

Eens in Rijkevorsel, toen den Bernard de sketch 'Trees Lawijt' aankondigde, schoot iedereen in de zaal in een luide schaterlach. Bernard begreep er niks van, maar nadien kenden ze de ware reden. In die gemeente woonde een vrouw met de bijnaam 'Trees Lawijt' ...en die bevond zich toevallig onder de aanwezige toehoorders in de zaal !



Met de bus van Lange Wies heeft 't Cabaret de hele streek in de provincie Antwerpen en zelfs Limburg afgereisd. In Heestert, tijdens een uitstap met hindernissen, sukkelde de autocar eens in de gracht. Stuurbreuk! Dank zij de behendigheid en de koelbloedigheid van Wies Van den Eynde kwam men er zonder kleerscheuren van af, alhoewel men langs het dak naar buiten moest klauteren.

Met de bus van Lange Wies heeft 't Cabaret de hele streek in de provincie Antwerpen afgereisd. Een optreden bracht voor het twintig man tellend gezelschap zo'n duizend frank op, wat afzonderlijk per man slechts een paar pinten betekende.

Het A.C.W. Cabaret, dat in die tijd wel eens verward werd met 'de Klaverkens', een gelijkaardige groep, mocht terecht fier zijn over de muzikale capaciteiten van al zijn uitvoerders. De leiding van orkest en zang berustte in de handen van meester Jules Verreydt. Hij schreef dikwijls de bindteksten op bestaande schlagers en ook wel eens de muziek van een of andere begeleidingsmelodie.

De Mollekens uit het gezelschap was een uitstekend muzikant. Hij kon eveneens zeer vlot muziek lezen en schreef meestal de partituren voor elk instrument. Hij bespeelde doorgaans de saxofoon-alto, alhoewel zijn voorkeur toch ging naar de sax-

tenor. Bij dit alles trok hij zich nog flink uit de slag aan de piano. Denken we maar even terug aan het Kessels dans- en amusementsorkest 'The Wags' of nadien 'De Animo's. Hoevele showavonden hebben deze dansorkesten in 't patronaat en elders niet ten beste gegeven? De Mollekens woonde met zijn gezin nu al verschillende jaren in Lier, toch is hij zich altijd een echte Kesselaar blijven voelen. Zijn vele Kesselse vrienden mochten nog altijd op zijn bereidwillige en spontane medewerking beroep doen!



Sus Wuyts uit 't gasthuis perste met bolle wangen vanonder zijn grove moustache prikkelende tabakslucht in zijn geelkoperen bastuba, waarbij hij tussendoor zijn overtollig waterig geelbruin speeksel, derivaat van zijn dikke tabakschic, met een lange straal wellustig deponeerde in een houten glibberig geworden speekbakje dat overal met 't Cabaret meereisde en altijd tijdens 't spelen naast zijn stoel stond.



Voor eventuele vrouwenrollen moest men zijn toevlucht nemen tot vrouwelijke surrogaat wezens. In de eerste plaats kwamen daarvoor de mannen van 't Cabaret zelf het best in aanmerking wat het geheel nog koddiger maakte. V.l.n.r. François Vermeiren of 'de Spek', Louiske Versweyveld en Stafke Driessens.



Alhoewel Bernard Van Stijvoort zich meestal deed gelden als een sympathiek en knap conferencier kon hij in deze vrouwenrol tegenover het straattaaltje van Pierre De Bruyn toch flink zijn 'mannetje' staan!

De verschillende sketches werden meesterlijk opgevoerd door de acteurs van 't gezelschap. Iedereen was geknipt voor het type of personage dat hij moest uitbeelden. Zo bleek Louiske Verseyveld op alle gebied een geboren komediant. Afkomstig uit Poppel was hij zich in Kessel komen vestigen. Met zijn steeds optimistisch en vrolijk karakter had hij niet veel moeite om zich in zijn nieuwe omgeving en in de Kesselse toneelmiddens vrij vlug aan te passen.



Bij het zingen van dit cowboy-liedje draafde Louiske Versweyveld huppelend het podium op met tussen zijn korte benen een soort houten paard met zwiëpende vlassen staart of wat daar moest voor dienen. Terwijl hij met de linker hand zijn houten ros driftig deed stijgeren, vuurde hij met de rechterhand heldhaftig een schot af.

Vele schlagers uit die tijd kon hij op een onnavolgbare manier nazingen. Zijn imitatie van Johnny Jordaan met het lied 'Bij ons in de Jordaan' was gewoon onbetaalbaar! Je kon niet eens horen wie de echte of de nageaapte Johnny Jordaan dan wel was. Met korte afgemeten pasjes, die hij met licht knikkende knieën

in tegentijd op het ritme van de muziek even afremde, liep Louiske Versweyveld als een harlekijn de scène op. Hij viel werkelijk op door zijn ongekunstelde akteertalent, zoals in Doppersmizerie, De Schoonheidswedstrijd, Trees Lawijt hamstert niet, enz. Overgetelijk was zijn humoristische rol in de sketch 'Op 't politiebureel', verkleed in gewichtig doend politieagent doch met een blauw oog !

Dat blauwe oog had hij te danken aan Pierre De Bruyn, die zeer gevat vrouwenrollen kon uitbeelden en dan nog in het platste Lierse straatdialekt. Pierre De Bruyn kon alleen al met zijn aangezicht 101 verschillende uitdrukkingen naar voren toveren en bleef daarbij zelf volkomen stoïcijns kalm, zelfs in de meest lachwekkende situaties wanneer zijn medespelers, ondanks alle moeite, hun lach zelf niet meer konden inhouden.

Al bewoog Louiske Versweyveld zich op dezelfde manier op het toneel zoals wij hem allemaal in 't dagelijkse leven goed hebben gekend, toch ondervond hij dikwijls last met zijn teksten.

'Tulpen uit Amsterdam' heeft Louiske Versweyveld wel duizend keren gezongen en nog kon hij de woorden niet van buiten. Toch ging dit bij Louiske onopvallend voorbij. Het absoluut record heeft hij eens geslagen in Pulderbos. Daar zong hij eens een onstuimig cowboy liedje met teksten uit vijf verschillende andere liedjes. Je moet het toch maar kunnen !

Wie herinnert zich de topper niet :

'Jij bent dik, veel te dik,
Veel te dik voor mij,
Veel te dik voor mij.
Veel te dik voor mij.
Iedere dag komt jij sekuur
Een halve kilo bij
Jij bent dik, veel te dik
Veel te dik voor mij.
'k Zie jouw beeltenis in de diergaard
Als ik wandel langs de kooi van 't Nijlpaard
Jij bent dik, veel te dik, veel te dik voor mij
Jij te dik voor mij, veel te dik voor mij
Iedere week komt jij sekuur een halve kilo bij,
Jij bent dik, veel te dik, veel te dik voor mij.

Dit aanminnig liefdesliedje zong hij dan toten-trekkend en met veel misbaar vóór een buiten alle proporties door Jules van de koster uitgesneden kartonnen dikke madam die voor de opvoering van dit amoureuze liedje speciaal op de scène geplaatst werd.



Drie'schattige meisjes' op een rij! Pierre De Bruyn, Florreke Sleeckx en Louiske Versweyveld.

Of wie herinnert zich niet het veel gezongen cowboy liedje :

Cowboy Jimmy de koning der prairie,
Draaft zo lustig op zijn paard, op zijn paard
Zijn donkerbruine merrie
Heeft een lange leuke staart.
Oh cowboy Jimmy joepie joepie joepie jee
Jij draagt de geur van het gras met je mee
Oh cowboy Jimmy, joepie joepie jee





Een kleinere formatie, onder de naam 'De Nethegalm' - in de Kesselse volksmond beter gekend als 't Klein Cabaret' besloot er toch nog mee door te gaan en oogstte nog enorm veel succes!

Bij het zingen van deze country-song draafde Louiske huppelend het podium op met tussen zijn korte benen een soort uitgesneden houten paard met zwiepende vlassen staart of wat daar moest voor dienen. Terwijl hij met de linkerhand zijn houten paard driftig deed steigeren, vuurde hij met de rechterhand uit een stoprevolver heldhaftig een schot af naar de zaal waarmee hij de onschuldige toehoorders onverwacht deed opschrikken, doch

eens ging het schot niet af en om dit miskraam zo onopvallend mogelijk aan de aandacht van 't publiek te onttrekken stak hij het onwillige onding dan maar vlug in zijn broekzak. Maar korte tijd nadien ontplofte de stoprevolver in alle hevigheid in zijn eigen broek en u kan zich allicht voorstellen hoe de zaal toen bulderde van 't lachen.

Het spel van Louiske Versweyveld en zijn manier van doen, zouden wij best kunnen vergelijken met de huidige hoofdakteur van de Mounties op de Nederlandse televisie.

Natuurlijk werden er, om 't artistiek peil van 't Cabaret een beetje hoger op te krikken, ook meer serieuze liederen ten gehore gebracht. Florreke Sleenckx uit Berlaar zong die meestal. Denken wij maar aan 'Im tiefen Keller'. Hij was een graag gehoorde zanger die toen in menig crochetwedstrijd eerste prijzen wegsleepte. Gustje Roevens behoorde ook bij de groep. Met zijn mooie tenorstem slaagde hij er in vele operetteschlagers succesvol te vertolken.

Maar hêt succes van de avond was toch steeds de apoteose met het veel gezongen naoorlogse liedje 'Trees heeft ne Canadees'.

Dat pittige soldatenliedje werd ongeëvenaard vertolkt door François Vermeiren of 'de Spek' die ontegensprekelijk de bezonderste attractie van heel de groep mag genoemd worden. Omwille van zijn talentvolle spelerscapaciteiten mogen wij hem gerust onze 'Kesselse Stranger' noemen.

'De Spek' was dan verkleed als een Canadees soldaat met schuine kakki soldatenmuts op zijn hoofd. Hij zat in een kartonnen jeep waarop een eenvoudige luchtclaxon gemonteerd stond waarmee hij op de maat van de muziek zo nu en dan eens toeterde. Naast hem zat koket uitgedost, Stafke Driesens, het liefstalligste soldatenlief dat men zich maar kan inbeelden. Die wierp dan alsmaar door met de meest geraffineerde, gracieuze en aanminnig-vrouwelijke bewegingen 'tuttefrut' uit naar de mensen in de zaal.

Nog vele andere spelers en muzikanten mogen wij niet vergeten. Tuur Bertels, Jan Van Hove, Jos Leys, Louiske Wittewrongel, Jos Vermosen, Jan Engelen, Marcel Bossaerts, Miel Verelst, Nest Verelst, die niet alleen vlot accordeon speelde maar zich steeds volledig inzette om het orkest op muzikaal en menselijk vlak aan mekaar te houden, Jos Goyvaerts, Jefke Luyten, Fonske



Maar het succes van de avond was toch steeds de apotheose met het veel gezongen naoorlogse liedje 'Trees heeft ne Canadees'. De Spek was dan verkleed in een Canadees soldaat, zat in een kartonnen jeep waarop een eenvoudige luchtclaxon gemonteerd stond waarmee hij op de maat van de muziek zo nu en dan eens toeterde. Naast hem zat koket uitgedost Stafke Driesens, het liefstalligste soldatenlief dat men zich maar kan inbeelden. Die wierp dan alsmaardoor met de meest geraffineerde, gracieus en aanminnig vrouwelijke bewegingen 'tuttefrut' uit naar de mensen in de zaal.

Jacobs, Jos Torfs, Koster Vander Weyden, Vik Langmans, de Keselse accordeonvirtuoos en René Verswijvel, onze veelzijdige drummer die het nooit kon nalaten tijdens het spelen van die heerlijke dans 'Amor, Amor, Amor' het onweerstaanbare ritme van al zijn drums als elektrische schokken met kennelijk genoegen mee door zijn eigen knoken te laten stromen.

Het was een heerlijke tijd die natuurlijk niet kon blijven duren.

In 1953, na in totaal 218 opvoeringen, vond het A.C.W. Cabaret dat het stilletjesaan tijd werd er mee op te houden. Een kleinere formatie, onder de naam 'De Nethegalm' - in de Kesselse volksmond beter gekend als ' 't klein Cabaret' - besloot er toch nog mee door te gaan en oogstte op vele plaatsen enorm succes. Maar ook zij konden uiteindelijk niet weerstaan aan 't langzaam knagen van de tand des tijds en na enkele jaren moesten ze definitief stoppen.

In 1965, ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van onze meisjesschool, mochten de Kesselaars voor de laatste maal zich nog eens verheugen in een sprankelend optreden van het voltalige A.C.W. Cabaret in al zijn glorie van weleer !

Sindsdien is het heel stil geworden ... en doet het ons deugd nog eens te kunnen terugblikken op die gezellige vrolijke boel van toen.

Herman Van Regenmortel

TWEE MATEN EN TWEE GEWICHTEN IN DE VOERSTREEK

Davidfonds protesteert.

In verband met de troebelen van de voorbije weken in de Vlaamse gemeente Voeren, moet de Raad van Beheer van het Davidfonds tot zijn verbijstering vaststellen dat de centrale overheid w.o. onze Vlaamse eerste minister Martens en de Waalse minister van Binnenlandse Zaken Gramme een politiek voert van twee maten en twee gewichten.

Enerzijds wordt vastgesteld, dat er naar Vlaamse zijde toe zeer streng wordt gereageerd door gerecht en politie, wat blijkt uit onderzoeken, uit huiszoekingen, uit gevangenhoudingen, uit het harde optreden van de rijkswacht op bevel van hogehand.

Anderzijds wordt de aanhitser tot geweld, de Waal Happart, die een Vlaming haast voor zijn hele leven invalide heeft geslagen, met vrede gelaten, blijven de klachten tegen hem bij het gerecht onbehandeld en wordt de Waalse cafébaas Grosjean die met een dertigtal kogels 3 Vlaamse mensen neerschoot die nauwelijks aan de dood ontsnapt, binnen de 24 uren vrijgelaten via een franstalige rechtsprocedure.

De Raad van Beheer van het Davidsfonds kan niet aanvaarden dat deze tegengestelde feiten zuiver toeval zijn. Hij vreest integendeel dat hier een opgezette repressie van het gerechtvaardigde Vlaamse ongenoegen achter schuilt. Het Davidsfonds waarschuwt de regering dat dit een gevaarlijke politiek is, die van kwaad tot erger zal leiden en nieuw geweld zal oproepen.

Deze handelwijze van de centrale overheid zal het Vlaamse streven naar rechtvaardige toestanden alvast niet breken, maar integendeel de eis versterken tot ruimer zelfbestuur voor Vlaanderen waartoe de Voerstreek behoort.

Verder vraagt het Davidsfonds de parlementsleden de verdere afhandeling van het regeerakkoord te blokkeren.

Het Nationaal Bestuur van het Davidsfonds heeft dadelijk bij het tot stand komen van de regering Martens, het communautair luik van het regeerakkoord volledig verworpen, daar het inhoudelijk een voortzetting inhield van de Egmont-Stuyvenbergakkoorden die voor Vlaanderen eveneens onaanvaardbaar waren. Gezien de nefaste evolutie die de hervorming van de staat dreigt uit te gaan, vraagt het Nationaal Bestuur van het Davidsfonds de Vlaamse parlementsleden de verdere parlementaire afhandeling van het huidige regeerakkoord te blokkeren, en resoluut de fundamentele herbespreking van de staatshervorming te eisen om tot een voor beide volken rechtvaardige oplossing te komen.

Het Nationaal Bestuur van het Davidsfonds beklemtoont dat voor het Vlaamse volk enkel een staatshervorming aanvaardbaar is waarbij :

de twee volksgemeenschappen politieke gestalte krijgen in volwaardige deelstaten, met Brussel als bondshoofdstad, beheerd door beide gemeenschappen, waarbinnen het grondgebied van de 19 gemeenten van het huidige bestuurlijke arrondissement Brussel-hoofdstad, aan beide volken volstreekte gelijkheid gewaarborgd is, met paritaire deelname aan het beheer op alle niveaus en in alle hoofdstedelijke instellingen,

de twee deelstaten een welbepaald en onaantastbaar grondgebied hebben waarop zij de volheid van de hun toegewezen bevoegdheden uitoefenen, en waarbinnen geen plaats is voor faciliteiten of nationale voogdij die de homogeniteit van de cultuur- en taalgemeenschap aantasten,

de twee deelstaten bevoegdheid hebben op cultureel, politiek en sociaal-ekonomisch gebied, voor eigen uitgaven financieel en fiscaal verantwoordelijk zijn en daartoe beschikken over de middelen die binnen de eigen gemeenschap worden opgebracht.

Gesteld tegenover een franstalig front dat agressie pleegt in de Voerstreek, de faciliteitengemeenten en het hoofdstedelijk gebied Brussel, schandelijke voorstellen doet tot aantasting van de integriteit en de homogeniteit van Vlaanderen, roept het Nationaal Bestuur van het Davidsfonds alle Vlaamse partijen en meer bepaald deze van de regeerkoalitie op, onmiddellijk en resoluut te reageren.

Zondag 30 september jl. was een prachtige nazomerdag ! Wij zijn toen naar de watertoren en het Heemkundig Muzeum te Heist-op-den-Berg gefietst. Tot onze grote verrassing werd ons bij aankomst aan de watertoren een waardebou overhandigd van F 500 ter gelegenheid van de 2.500ste bezoeker van het seizoen 1979.

Het uitkijkplatform op de watertoren bood ons waarachtig een verrassend mooi vergezicht over het Kempische en Brabantse landschap. Wat ons echter nog meer verraste was de inhoud van de watertoren. 800.000 liter drinkbaar water dat om het uur verbruikt is ... en dus terug moet bijgepompt worden vanuit waterbronnen in Westerlo.

Op vrijdag 23 november jl. brachten wij in onze mooie Sint-Lambertus kerk - 'deze parel van Brabantse gotiek' - ons 3e Salvator concert. Het kamerorkest 'Musici Academici' o.l.v. Dejan Mijajev speelde 'Le quattro stagioni' van Antonio Vivaldi alsmede 'Divertimento in D' en 'Eine kleine Nachtmusik' van Wolfgang Amadeus Mozart.

Een onvergetelijke uitvoering in een sfeervolle kerk. Het spontane applaus van het talrijke publiek loog er niet om !



Enkele 'liefhebbers' uit onze Salvator groep brachten op zondag 21 oktober jl. een bezoek aan de Kempische Steenkolenmijnen te Waterschei. Zij daalden om 12.30 uur met een razende snelheid af in de diepe put van 1.040 meter. Moe van de geleverde prestatie, doch enthousiast over hetgeen zij gezien en beleefd hadden, kwamen onze koolputters om 18 uur terug aan de oppervlakte.

ABONNEMENT VERNIEUWEN

Salvator gaat in 1980 zijn negende levensjaar in. Dat kost ons niet enkel veel werk en moeite, maar vooral een hele bom geld.. Met uw bijdrage van F 50 per jaar hebben wij het hoe dan ook 8 jaar lang kunnen bolwerken. Zelf zal U wellicht al ondervonden hebben dat er van de waarde van onze frank na die betrekkelijk lange periode niet zoveel meer overschiet ... Dat geldt ook voor ons. Drukkosten en verzendingskosten zijn in al die tijd erg hoog opgelopen. Daarbij komt dan nog dat SALVATOR de laatste tijd meestal 16 tot 20 en zelfs wel 24 bladzijden telt terwijl dit aanvankelijk slechts 12 bladzijden was. Wij kunnen

daarom niet anders dan voor 1980 F 80 abonnementsgeld te vragen. Hierdoor komt SALVATOR op F 20 per deel, wat in vergelijking met de prijs van dagbladen en andere tijdschriften zeker geen onoverkomelijke prijsverhoging is ! Een goede pint bier kost meer !

Als U het Kessels Salvatorreke in 1980 nog verder wil ontvangen - en dat hopen wij ten zeerste - stort dan vandaag nog F 80 - OF MISSCHIEN WEL IETS MEER - op postrekening 000-0603726-95 van Herman Van Regenmortel. Gebruik hiervoor bijgaand formulier, dat is gemakkelijk voor U en voor ons ! Bij abonneuten die in Kessel wonen wordt dit bedrag aan huis ontvangen.

Bij voorbaat hartelijk dank voor uw sympathieke steun !



Poëtische opname tijdens de zeer strenge voorbije winter van 1979-80. Staat er weer zo'n winter voor de deur of verlangen wij in stilte enkel maar naar een witte Kerstmis?

(Foto Paul Keersmaekers)

Redactie en Lay-out : Herman Van Regenmortel

Verantwoordelijke uitgevers :

DAVIDSFONDS KESSEL
Romain Verreydt
Landstraat, 37/2
2508 KESSEL

CROENCOMITE KESSEL
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

HEEMVRIENDEN KESSEL
Frans Lens
Berlaarsesteenweg, 31
2508 KESSEL